

Åpne dører for evangeliet i Kina.

Brev fra str. Signe Pedersen og Inga Johnsen, Kina, og Svendbergs, India.

Ja så var det atter å pakke kufferten, som man har gjort så uendelig mange ganger før, for å reise ut. Våre kinesere var alle oppe og ute i gaten for å si adjø. Og i den tidlige morgentime dro vi så avsted. På minuttet fløitet toget til avgang og så suste vi avsted gjennom de ensformige landskaper. Toget stanset bare i de større byer. Så paserte vi den gamle flod. Da var det blitt mørkt, det er alltid en underlig fornemmelse når mørket faller på i Kina, en vil da gjerne være i hus. Kl. 9 var vi i Tsinan. En svensk broder som har misjonsstasjon her kom på stasjonen og møtte oss. Så overnattet vi i hans hjem og lovet på tilbakeveien å holde noen møter også der. Kl. 7 morgenen gikk toget, kl. 2 var vi fremme. Det var en stor amerikansk misjon, Presbyterianere, en gammel misjon på 50 år. Omkring syv hundre lever inne på denne stasjon, der er høiskoler, andre skoler, hospital, foruten evangelisk virksomhet. Vi var innbudd av prinsipalen for bibelskolen. Kl. 5 morgenen ringte første bjelle, det var bønnetime. Kl. 7 frokost, kl. 7.15 møtte på hospitalet for doktorer og sykepleiersker og annen betjening. Kl. 8 møte på bibelskolen, så vi ser det var fart på det som jo er amerikansk. Gud arbeidet underbart, både utlendinger og kinesere var grepet av Gud. Vi talte møte etter møte om å være født påny og eie Andens vidnesbyrd. På bibelskolen brøt det veldig igjennem. De kom i flokker og sa: «Vi er ikke født påny». Signe tok da imot besøkende mellom møtene for å hjelpe dem. Sommetider stod de i flokker utenfor døren og ventet på tur. Store tåredammer lå på gulvet når de stod op etter bønner. Det sier sig selv at møtene var veldig etter dette, har aldri kjent en slik oppløst dor i Guds ord. Det var som Anden tok tanker og tunge i besiddelse og tolket de enkleste sannheter på den mest underbare måte, og gleden og freden lyste ut av deres ansikter. Noen lo, andre gråt og andre talte i tunger. På et møte ble jeg minnet om å gå ut. Jeg var ikke villig med en gang, forstod det ikke, men minnelsen kom igjen, og så gikk jeg. Da jeg kom på veien kom der en som sa at det var noen inne som vilde tale med oss. Inne stod der to utsendinger fra en annen by som tryglet og bad oss om å komme til deres by og vidne om Jesus. Vi forstod at dette måtte være Herren og lovet å komme når vi hadde besøkt et annet sted vi hadde lovet. Etter et morgenmøte kom vi hjem og skulde da reise ut i en landsby. Måtte le da vi så skyssen. Det var en stor trillebør

med en mann foran til å trekke og en bak til å skyve og et esel for an den forreste mannen og vi satt på hver side av hjulet. Var redd til å begynne med, men det gikk så fint. Da vi kom til landsbyen hadde vi møte ute i gården, et godt møte. Misjonens pastor, en gammel kinesisk broder, skulde tale først. Forsamlingen var en broket skare. Noen barn satt på første benk og plukket utoi av hverandre og var svært opptatt av det. Midt i talen vender pastoren sig og med et kraftig tak pussert han nesens uten å bruke lommetørkle. Jeg måtte smile og tenkte på våre pastorer i hjemlandet, om de skulde gjøre slik. Forsamlingen var ikke det minste anfektet av dette. De ventet tålmodig til han atter optok talen. Så vidnet vi og møtet var slutt. Vi hadde da middagspause. Varm deilig maissuppe og smørrebrød. Så tok vi oss en lur i solveggen. Nu var ryktene gått som en løpeild omkring i landsbyene, at det var kommen utlendinger og skarene kom i flokk og følge. Vi sang og vidnet alt vi orket, og de fulgte med, både store og små, med levende interesse. Så fikk vi da så livets ord også på dette sted.

Så satt vi atter på trillebøren og kom godt og vel hjem. Neste sted vi reiste til var Kao-Mi, en fire timers jernbanereise videre, hvor også vekkelsens ild brandt. Der var bestemt en ukens møter med to møter hver dag. De har 30 utstasjoner. Br. Leander, en svensk broder som bor her, vilde

vi skulde være med å se noen av disse utstasjoner, men vi måtte prøve og liste oss avsted så ikke kineserne fikk vite det. «Evangelisten kan holde et møte hjemmese ha han. Men nei, det kom ut og en av oss måtte bli hjemme. Jeg blev da med i landsbyen. A, som folk gråt over sine synder. Store sterke menn kom gråtende frem til plattformen. En annen landsby vi reiste til var skarer kommen til troen. De hadde selv bygget sitt lokale. Vekkelsens ild brender rundt om. Bare rett over elven var mange blitt frelst. En kvinne hadde ligget lam i fire år, blev helbredet og kom til møtet. Flere tegn og under skjer. Folket går fra den ene by til den andre og sier: «Giv oss evangeliet. La oss få høre om Jesus!»

Ja, så kom vårt siste møte også her og det kjentes så vemodig å skilles med så mange kjære venner. I sannhet, jeg kjenner jeg elsker kineserne.

Så reiste vi til det før i brevet nevnte sted. Vi blev møtt på stasjonen og hadde åtte møter på vel to dager. Kineserne bar til oss en masse mat, ris, en stor hane, egg o. s. v. Også her fikk vi be med sjeler. Aldri i mitt liv har jeg sett slik hunger. Skulde ønske mange vidner fikk kald til denne provins. Så reiste vi og kom til Tsinan igjen og stanset også der noen dager, og Gud var med. Så mandag morgen reiste vi hjem etter over en måneds fravær.

Vi priser Herren for at Han

arbeider også her nord. Når vi får breve eller møter våre venner misjonærene, så rapporterer de alle om seier og fremgang. Også her i Peking har vi det godt som aldri før. Første søndag vi var hjemme hadde vi dåp. I sannhet en underbar dag. Vi har nu også arbeide i en stor by (det sies at der er to hundre tusen mennesker). Omkring ti er døpte der og flere av dem har blitt døpt i Anden. Det er jo ennu så nytt, men vi tror for stor seier der. Vi reiser dit hver uke, det er ikke fullt to norske mil dit. Vi behøver absolutt en evangelist til, men ser oss ikke istand til det. Vi føler oss så draget til å reise rundt, men ikke før er vi kommen ut, for det kommer brev etter oss om å komme hjem. Siste tur vi gjorde kom det brev en uke etter vi hadde reist, om søielikkelig å komme. De skrev punkt 1 og punkt 2, ja op til fem punkter, hvorfor vi absolutt måtte komme hjem. Vi la da alle punktene frem for Herren og som før skrevet blev vi borte over en måned, men som sagt: om vi hadde mere hjelp vilde det gå lettere å være borte. Vi ber til Herren, at han må legge dette på hjertene å være med og hjelpe oss. Du vil kanskje si: «Men dere har jo gått ut i tro?» Ja, det er sant og det har vært underlig mange ganger å se hvorledes Herren har velsignet det lille som har kommen inn. Men vi kan ikke la være å se det store behov som det er i dette land etter vidner. Derfor kjære venner

hjelpe oss også med litt økonomisk hjelp. Vår kasserer er en meget kjekk mann. Han sender så fort han får noe. Jeg vet han har sendt så lite som ti kroner, da han fryktet vi intet hadde. Frem for alt glem oss ikke i bønner. Jesus kommer snart og så er høstens tid endt.

Tusen hilser, eders i Jesus bevarede søstre

Signe Pedersen og Inga Johnsen.

Mission House, Karwi, Banda Dist. U. P. India. Mai 9. 1934.

Guds fred!

— — — Hvilken fattigdom og nød får vi ikke være vidne til her. Vannmangel er et av Indias uoverkommelige problemer. Endog store tjern (innsjøer) er uttørret og på bunden av disse uttørres akkerbruk, i kolde tiden. Tusener av bronner samt vanddemninger for kveget er forlengst uttørret; ja på flere steder må vann hentes fra en avstand av mere enn en norsk mil. Hver landsby uttok sig et flertall av unge sterke menn for vannboring. Forsynt med lange bambusstenger, til forsvar mot vilddyrene, må disse bringe vann for både folk og fæ og i en hete (i solen) kan vedtved 55—60 grader selsius må disse menn, med «sitt liv i sin hånd» bringe den så kostbare drikk. Det var herlig å kunne forkynde for dem om «Livets vann» som utdeles fritt og for intet; om «Kilden» innen i dem som vilde velde frem til evig liv. Landsbyene lå som regel fra 6 km. til en norsk mil fra hverandre og ofte bestod disse av kun 30 til 40 hovytter. (Disse fjellbeboere lavet sine hytter av kvist og tørt lov). Selv nar terrenget var nærmest ugjennomtregelig somme steder, så gav Gud oss anledning til å nå omkring 10,000 mennesker de 3 måneder vi flakket rundt i telter. Nu er den intense hete satt inn for alvor og vi er avskåret fra å virke i landsbyene for henved en 8 ukers tid. Å kunne samle tankene for brevskrivning i slik hete er ofte en kraftanstrengelse. Det er omkring 45 grader selsius inne i vårt murstenshus hvis vegger er 20 tommer tykke, stakkels arme mennesker som lever i de åpne kvisthyttene og så vannmangel ved siden av sin ellers så kummerfulle tilværelse. Må Herren forsyne Indias arme millioner med både «De øvre» og «De nedre» vannkilder, det er vår daglige begjering.

Bed for oss søskende!

Str. Svendberg.

Lenge om å komme.

Der fortelles en liten historie, som første gang jeg hørte den, satte mitt hjerte i brand, og som får det til å gløde påny hver gang jeg tenker på den. Den foregikk i Sydamerika på en tid hvor sundhetsforanstaltningene ikke var så gode som nu. En pestlignende sykdom som ikke lot sig bekjempe, herjet en av byene. Vognene rullet ustanselig over stenbroen for å føre dem bort, som var bukket under for pesten. Sykdommen var også nådd inn i et fattigmannshjem til en arbeiderfamilie. Faren og flere av barna var ført bort, og da vår fortelling begynner, var det ikke andre tilbake enn moren og hennes lille fem-årrige sønn. Gutten krop op på sin mors fang, la armene om hennes hals, så henne inn i øinene og sa: «Mor, far er død, søster og brodrene er døde, — hvis du nu også dør, hvad skal jeg så gjøre?»

Den stakkars mor hadde som rimelig var også tenkt på dette, men hvad skulde hun si? Hun svarte så rolig hun kunde: «Hvis jeg dør, vil Jesus komme etter dig.» Det beroliget barnet; han hadde hørt om Jesus og folte sig trygg hos ham, så han fortsatte sin lek nede på gulvet. Barnets spørsmål viste sig kun altfor betimelig; den skrekkelige sykdom gjorde kort prosess, og ikke lenge efter førte fremmede hender også moren bort. Det er ikke vanskelig å forstå, at barnet blev glemt i en slik ulykkestid. Da det blev kvelden, krop han til sengs, men kunde ikke sove. Ut på natten stod han op, løp ut på gaten og nedover veien til det sted hvor han hadde sett mennene legge henne. Der kastet han sig ned på den friske grav og gråt og hulket, inntil han mistet bevissthet.

Ganske tidlig neste morgen

kom en herre som hadde vært ute for å øve en eller annen barnhertighetsgjerning, så over plankegerdet og opdaget den lille flyt på graven. Han ropte på gutten, da han ante her måtte være foregått noe meget sorgelig. «Hvad gjør du der, min gutt? — Min lille gutt våkn op, hvad gjør du der ganske alene?» Gutten våknet, gned sine små øine og sa: «Far er død, søster og mine brodre er døde, og nu — er mor også — død. Og hun sa, at hvis hun dode, vilde Jesus komme og hente mig, men han er ikke kommet ennu, og jeg er så kjed av å vente.» Mannen folte noe fuktig i øinene og sa med litt uklar stemme: «Ja, ja, min gutt, men nu er jeg her etter dig.» Den lille fyr, så på ham med store forundrede barneøine og svarte: «Jeg syns du har vært lenge om å komme.»

Når som helst jeg leser eller tenker på de siste ord Jesus talte, står et bilde for mitt indre

(Forts. 4. side).

MISJONS RØSTEN Misjons-Røsten.

Fritt, uavhengig organ i misjons tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oplyselse og betalinger skjær til ovenstående adr.

Velkomstfest for Alb. M. Christiansen.

Søndag 10. juni hadde vennene fra Oslo og Sørkedalen innbudt til velkomstfest for Alb. M. Christiansen der nettop var hjem kommet fra Congo. Sammen med ham var også hans datter Ruth kommet hjem for å hvile.

Forsamlingen i Evangeliekretsen, Osterhaugt. 10, hadde utflykt og overlot sitt lokale til festen. Det var møtt frem venner fra flere steder og det blev en riktig god dag.

Formiddagsmøtet begynte med sang og derefter ønsket br. Arnt Andersen både br. Christiansen og de fremmøtte velkommen. Etter en bønnestund sang Drammensvennene en sang der var skrevet for anledningen. «Velkommen hjem» (Sangen skulde vært i bladet, men dessverre mistet jeg den). Br. Christiansen fortalte derefter fra arbeidsmarken og var takknemlig over å ha vært i Herrens ledelse og ha fått se frukter av sitt arbeide. Br. Carl Pape avsluttet møtet og i sluttet flokk gikk vi til Peder Clausens gt. 4 hvor vi blev bevertet på det aller beste.

I fellesemiddagen deltok visstnok ca.100 mennesker og det blev holdt taler av flere. Blant andre kan nevnes br. Carl Pape, Erling Syvertsen, Sverre Swahn, Per Andersen m. flere. Det var god sang og pianomusikk og en helt igjennem deilig stund.

Festen kl. 6 blev også særdeles vellykket. Det var rikelig med god sang og musikk og br. Christiansen talte om hvordan Gud hadde velsignet arbeidet i Kongo fra den lille begynnelse og til nu. Gud hadde ført sitt verk frem tross motstand fra katolikkens side og mange andre vanskeligheter. Idag er det en menighet på ca. 200 sjele og de har misjonsstasjon med bygninger og flere innfødte evangelister er ute med evangeliet i de omliggende landsbyer. Br. og str. Glittenberg og en amerikansk broder Meyer arbeider nu videre og de har nettopp kunnet døpe flere stykker etter br. Christiansens hjemreise. De innfødte har gått gjennom mange forferdelige prøvelser, men står fast i Herren og vokser i nåde og kunnskap. Der blev optatt et godt offer til br. Christiansen og etter bevertningen vidnet flere begeistring om Herren. Budskap i tunger og tydning kom flere ganger frem. Festen sluttet ca. kl. halv elve og vi reiste hjem en opplevelse rikere.

G. I.

I den senere tid har vi hatt den store glede å få flere nye abonnenter. Bladet vokser sig frem — om ikke med stormskritt — så dog sikkert og godt.

Det er flere av de gamle abonnenter som skylder for dette år og mere. Vi var takknemlig for å få resterende kontingent tilsendt snarest.

Hjelp oss med å få flere nye abonnenter. Det er en god måte å få vakt misjonsinteressen på.

Jesus det virkningsfulle navn.

En misjonær som virket i India så en dag en av de besynderligste utseende hedninger han noensinne hadde møtt. Ved å spørre sig føre fikk han vite at det var en mann som tilhørte en av stammene i det indre av landet, hvor dette var mest bergfullt. Disse stammefolk kom kun en gang om året ned til byen for å handle. Ved senere undersøkelser fikk han vite at der aldri hadde vært noen misjonær og forkynt evangeliet for disse ville mennesker, da ingen hadde hatt mot til å våge sig opp iblandt dem på grunn av deres mordlyst. Han blev dypt beveget ved å høre dette og opplytes av et sterkt ønske om å bringe dem Livets brød. Han gikk hjem til sitt losji, falt på kne og bad om guddommelig veiledning. Da han reiste sig fra bønnens samfund med Gud visste han hvad han skulde gjøre. Misjonæren pakket randsel tot sin violin som han spilte på når han sang, og begav sig på vei til de ville stammer opp i fjellene. Idet han bad de andre misjonærer farvel sa de inntrengende: «Vi vil aldri få se dig igjen. Det er vanvid av dig å gå derop.» — «Måskjes», svarte han; «men jeg må bringe budskapet om Jesus til dem.» I 2 dager gikk han frem uten å møte et eneste menneske, inntil han så sig plutselig omringet av en skare ville. Hvert spyd pekte i det samme mot hans hjerte og han ventet øieblikkelig å skulle miste livet.

Uten å ane hvad han skulde gripe til, besluttet han å prøve hvad makt det var i å synge for dem om Jesu navn. Han tok sin violin frem, lukket sine øine og spilte og sang: «Vær priset Jesus Krist Guds Lam. knel engle ned i bønn, hent kongekronen frem til ham. Ja kron ham! kron ham, kron himlens kongesønn!» Han turde ikke åpne sine øine, sang bare inderlig videre. Men da han nådde verset: «I folkeslag fra syd og nord som mange vannes drøn, nu stemmer op et lovsangkor. Ja kron ham, kron ham, kron himlens kongesønn.» åpnet han sine øine for å se hvad de vilde gjøre. O hvilket under. Spydene var falt ut av deres hender og fra deres øine strømmet tårer. Nu innbød de ham til deres hjem og han tilbragte 2½ år iblandt dem. Hans arbeide blev så rikt velsignet at da han av helbredshensyn omsider blev tvunget til å forlate dem og vende tilbake til sitt eget land, fulgte de ham henved 40 engelske mil på vei. «O, misjonær», sa de ved avskjeden, «kom tilbake til oss igjen. Der er stammer bak ved våre berge som aldri har hørt frelsens glade budskap.» Og misjonæren, dette

brengende Gudinviede vidne, kunde ikke motstå deres bønn. Etter et opphold i Amerika reiste han ut til dem igjen og virket iblandt dem inntil Gud kalte sin tro tjener hjem til sig.

Det er underbart å lese beretninger fra misjonsmarken. Evangeliet om Jesus går sin seiersgang. Mange sjele føres ut av hendenskaps mørke og inn i frelsens trygge havn. Det herlige Jesu navn vinner inngang, tross vel-digmatstand fra ondskapsens åndehær. O, hvor det er frydefullt at Jesus er misjonærenes, ja alle de frelste skjold og verje. Jesus er vårt eneste tilflukt. Den faste ankergrunn for vår tro og vårt håp. Den evige klippe der er urokkelig. Derfor innbydes alle å komme til Jesus. Han er det sikreste tilfluktsted for alle syndere. Amen!

Gud være evig lov og pris! Ja Gud har i sannhet dratt omsorg for oss, så vi kan si med kong David: «En evig pakt har han jo satt mig ordnet i alt og sikret, all min frelse og alt hvad han behager. Skulde han ikke la det fremspire.»

«Ère være Gud og Lammet! Gud vil fremdeles velsigne sitt folk, alle sine vidner med Andens herlige utgyldelse, så vi alle er våkne og brennende i Anden. Så vi bevarer fra all den innflydelse som gjør sig gjeldende i verden og som er farlig for vårt åndelige liv. Og er med i forbonnens tjeneste så Guds store riks-sak går frem med velde på alle misjonsmarken for Herrens ærinde og haster. Jesus kommer snart. Mange hilsninger i Jesus til alle de hellige.

Arnt Gundersen.

Fra Storsteinnes i Balsfjord.

Efter turen.

Det er nu så lenge siden jeg har latt høre fra mig i «Røsten» at jeg fikk lyst å sende noen ord. Årsaken til at det har vært så tyst herfra kommer derav at jeg har vært ute og reist i noen måneder. Turen begynte herfra sist i januar, og har den pågått inntil for noen dage siden, da jeg kom hjem igjen. Skulde man betrette fra hele reisen ville det bli et langt stykke, og det er ikke sikkert at spalteplassen tillater det. Skal derfor innskrenke mig mest mulig.

Som sagt: Jeg reiste hjemmefra sist i januar. Gikk først av på Ørnes i Helgeland. Besøkte Reipå, Sætereng og Sandåg derfra. Var også en liten tur til Segelsten i Nordfold, så tilbake til Reipå igjen. Og derfra videre til Volda i Sunnmøre, hvor jeg stanset en fjorten dages tid rundt om der. Så videre til Eidsvoll Verk, hvor jeg også stanset nesten fjorten dage. Fra Eidsvoll Verk til Oslo, tok inn til vennene i Osterhaugsgaten 1. Hvor jeg var sammen med pastor Rohrbach, også ganske i 14 dage. Derfra reiste jeg til Svelvik hvor jeg var over påsken. Likeledes besøktes Kirkebygden, Holmsbo og Sætre i Hurum. Så besøktes Mjøndalen og Drammen, så kom jeg til Oslo igjen, tok da inn til forsamlingen i Møllergaten 38, hvor jeg var en uke. Også her møtte jeg sammen med pastor Rohrbach. Var så en liten snartur til Sarpsborg. På tilbakeveien til Oslo igjen, hadde jeg et møte på Moss sammen med Daniel Nilsen.

Den siste uken jeg var på Østlandet var jeg sammen med vennene i Osterhaugsgaten 1. Man kunne ha lyst til å si mange ting om de forskjellige venneflokker og venner som man møtte på sin vei. Men som allerede nevnt, plassen tillater det ikke. Dog var det meget kjært å se de gamle ansiktene igjen. Må Herren velsigne den enkelte av eder.

Fredag den 11. mai reiste jeg fra Oslo å direkte nordover. Det var full sommer da jeg reiste derfra, men etterhvert som vi kom oppover høifjellet blev det kaldere og kaldere. I Trondheim regnet det. På turen fra Trondheim til Tromsø gikk det bra, endskjønt det rullet ganske kraftig over Folla, dog var vi heldig, sammenlignet med den hurtigrute

som gikk dagen forut, «Lofoten». Den hadde et grusomt vær over Vestfjorden, så jeg er glad jeg ikke fikk det.

Da vi kom til Svolvær snedde det ganske kraftig, man hadde dog tidligere hatt meget pent vær også heroppe. Det må dog sies å være stor forskjell på forholdene der syd og heroppe. Her ligger sneen ennå langt nede, så det er på det nærmeste bare jordene som er bare. Men vårarbeidet er ma såvidt begynt. Men vi synger allikevel med nu hensøvede mæjor Holm:

Landet er av hjertet oss kjært skjønt det litt øde og bistert er.

Dessverre har fisket også i denne sesong slått fullstendig feil for de fleste vedkommende og det setter jo alltid en dysker stemning over det folk som ellers er optimistisk og håpefulle. Bare Herren vet, når det skal bli bedre på dette område. Man kan vanskelig få det frem i oro, hvad man kjenner, når man møter menn som står foran en med gråten i halsen over sin nød. Og at det er sant det vet den som lever sammen med folket her nord.

Imidlertid er det ikke bare mørke og fortvilelse. Også her oppe åpenbares Herrens arm til frelse for dem som lengter efter forløsning. Herren har i denne vinter som er gått besøkt Finnmark og Nordland på mange steder, med uendbare vekselser og herlige åndsutgyldelser. Give Gud at de mange som er kommet over på Herrens side måtte bli ført helt ut i friheten. Det er dog godt for en og hver som kommer ut fra djevelens makt.

Her i Balsfjord har vi tenkt å ha stevne søndag den første juli. Da vil vi håpe noen av dere der syd kommer og deltar sammen med oss.

Så vil jeg si til alle dem som jeg fikk gleden av å møte på min ferd til Østlandet, Vestlandet og rundt om, min hjertelige takk for samværet. Må Herren lønne enhver av eder som jeg hadde gleden av å se og nyte de åndelige velsignelser sammen med.

Håper I fremdeles vil komme oss ihu innfor nådens trone Eders i Herren og for Nord-Norge stridende venner

Signe og Henrik Eilertsen.

Vennestevne

avholdes i Lier 1. juli 1934, hvor-til alt Guds folk er hjertelig velkommen i Jesu navn!
Flere predikende br. deltar Møter kl. 10.30, 3 og 6.
Niste, kopp og mugge bes medtatt. Kaffe, melk og mineralvann fåes kjøpt på stedet.
Broderligst for vennene
Wih. Winge.

Vennestevne

avholdes på «Klippens», Saltnes, søndag den 1ste juli. Motene begynner kl. 10.30 form., kl. 4 og 7 efter. Talere Anders Johnsen, Skole og Aimar Karlsen med flere tilreisende brodere.
Anledning til dåp. Niste, kopp og mugge medtas. Kaffe, melk og mineralvann fåes kjøpt. Alle hjertelig velkommen.

for vennene
Lars Lervik.

Stikk i hjertet.

Men da de horte dette, stakk det dem i deres hjertes, og de skar tenner imot ham.
Ap. GJ. 7, 54.

Vidner av Stefanus-typen har aldri vært populære i verden eller i de religiøse leir, fordi det blir stikk i hjertene der hvor de taler. Ordet som er skarpere enn noe tveegget sverd, blir båret frem fra et åndsfullt vidne ikkledt kjærligheten og omgjort med sannhet. Der står om Stefanus at han var fylt av den Hellig And; han så en åpen himmel og skuet ufremvendt op imot himmelen og bad for dem der gjorde ham ond. Her ser vi Jesus sinnelag kommer tilsyne. Det samme sinnelag være i eder, som og var i Kristus Jesus. Et vidne der er tro mot sannheten, vil nok få erfare at verden og de religiøse skjærer tenner i mot ham. Du hører ofte der tales blandt folk noe sådant: Den ssvølpredikanten, han er så skarp å høre. Vi blir så urolige og kan bli så forarget på ham. Alltid skyter han efter mig. Der må noen ha sagt noe om mig, da hele prekenen just passet på mig. Nar der tales slik, er det den Hellig And stikk i hjertet der er årsaken. Man skjærer tenner mot predikanten i steden for å boie sig for ordet og sannheten til frelse. Hvis en synder ikke får stikket av den Hellig And i hjertet, så synden blir levende, blir det aldri en sann omvendelse til Jesus som frelser.

— Der er predikanten som ved sin valtenhet, fortellinger og lignelser kan berøre følelsene hos den urelste inntil tårer, kan til og med få dem på kne og bede, men stikket i hjertet mangler. Synden er ikke blitt levende, så sjelen skriker efter utløsning.
De karske har ikke læge behov, men de som har ondt. Det kan tilsynelatende se ut som der er født et nytt menneske, men det er bare en «religiøs grenseboer». Han blir ikke omvendt til Gud, men bare til predikanten.

Det er høist moderne idag å være religiøs, og mon ikke den moderne forkynnelse er årsaken. Der settes intet skille. Profeten Natan er død. Da Peter talte, skar det dem i hjertet. Da doperen Johannes og Stefanus talte sannheten, kostet det dem livet.

Ommund Aalefjær, i «Evang.»

SPREDTE

På farten.

Svelvik. Tirsdag kom jeg til den lille som nu på forsømmen i sin vakreste dra velstelte hus og hoflid og orden. Et plett utenfor den vei, mellom de store stein ståk og ramme. Som byen er h solide og som h godt økonomisk er lavt og efter fortalt er arbeid holdsvist liten. Al for mange i den Motene på «regelmessig som Det er en liten der for den tro de hellige» også Mange er vunne så her og flere Herren hvor ing skade. Gud vær Holmsbu: søndag formiddag og fredelig stedd et yndt som hele sommeren for å hvile og til å fortsatte reisen.

Det var søndagsmøtet, se.

Fortsatte i Tirsdag og to Erling Sellevold med på møtet talte, til megen var en glede lig å kjenne, sang og spilt muntning.

Berger: br. Sellevold sammen med og flere sang fra Svelvik. Her har det flokk i mang og stått stillt utvinner blev d venner fra D var ofte der fest hvor Ha sen fra Oslo flere som boi sket å bli fr står med og.

Br. Sellevold om Gud. Huru m høyd der v dertegnede Hurum. De Sætre. Det se på ven

Lørdag Svelvik fr lyttet til ne. Kl. 8 mel.»

Søndag signet fr som het samlet e vakre s åpent o om Gud ledning melk. F musikk En hel ut på e fjellet lød san hele b

uli 1934, hvor-
hjertelig vel-
n!

br. deltar
o og 6.
ugge bes med
mineralvann

rligst
vinnene
Willh. Winge.

evne

ens», Saltne-
Motene be-
kl. 4 og 7
ers Johnsen,
sens med flere

Niste, kopp
affe, melk og
ept. Alle hjer-

vennene
ars Lervik.

ertet.

te dette, stakk
hjerter, og de
ot ham.

p. s. 7, 54.

us-typen har
verden eller
ordi det blir
vor de taler.
er enn noe
båret frem

idne ikkødt
gjordet med
Stefanus at

Hellig And;
mel og skuet
nimmelen og
de ham ond.
lag kommer

innelag være
ristus Jesus.
not sannhe-
re at verden

er tenner i
te der tales
ten: Den svo-
så skarp å
e og kan bli
lltid skyter

na noen ha
hele preke-
g. Når der
Hellig And
Årsaken.

mot predi-
øie sig for
frelse. Hvis
ket av den
så synden

ri en sann
om frelser.
som ved
dinger og
elsene hos

er, kan til
e og bede,
mangler,
evende, så

øsning.
ge behov,
et kan til-
er er født

et er han-
ber». Han
ud, men

ne idag å
årsaken.
Profeten
ekte, skar
peren Jo-
sannhe-

l. j. s. r.
svang.

SPREDTE FELTER

På farten.

Svelvik. Tirsdag den 24. mai kom jeg til den lille vakre byen, som nu på forsommeren er kledd i sin vakreste drakt. De vakre velstelte hus og haver vidner om fred og orden. En liten fredfull plekt utenfor den vanlige alfarvei, mellom de store byer, med all sin ståk og rammel.

Som byen er også folket, pene, solide og som helhet betraktet godt økonomisk stillet. Skattøret er lavt og efter hvad der blev fortalt er arbeidsledigheten forholdsvis liten. Altså et ønsket for mange i denne tid.

Møtene på «Kard.» holdes regelmessig sommer som vinter. Det er en liten flokk som «strider for den tro som er overgitt de hellige» også på dette sted. Mange er vunnet for Herren også her og flere flyttet hjem til Herren hvor ingen ting mere kan skade. Gud være lov.

Holmsbu. Lørdag aften og søndag formiddag var jeg på møter i Holmsbu. Også et vakkert og fredelig sted. Det er kjent som et yndet sommeropholdssted og hele sommeren søker byfolk dit for å hvile og hente nye krefter til å fortsette kampen for tilværelsen.

Det var gode møter, særlig søndagsmøtet, efter min forståelse.

Fortsette i Svelvik uken ut. Tirsdag og torsdag var pastor Erling Sellevold og br. Hushovd med på møtene. Broder Sellevold talte til megens velsegnelse og det var en glede å lære ham personlig å kjenne. Broder Hushovd sang og spilte og var til stor oppmuntring.

Berger. Onsdag aften var br. Sellevold og undertegnede sammen med br. og str. Volden og flere sang- og musikkvenner fra Svelvik i «Betania», Berger. Her har det vært en eldre venneflokk i mange år, men lite møter og stått stille i den siste tid. I vinter blev det dog vekkelse og venner fra Drammen (Filadelfia) var ofte der på besøk. Ved en fest hvor Hartford og L. M. Larsen fra Oslo var tilstede var det flere som bøiet sine kne og ønsket å bli frelst. Flere av disse står med og er bevart.

Br. Sellevold og flere vidnet om Gud.

Hurum. Fredag tok br. Hushovd der var i Holmsbu og undertegnede en tur til Bedehuset i Hurum. Br. Skoie virket der og i Sætre. Det var interessant å hilse på vennene igjen.

Lørdag kveld hadde vennene i Svelvik friluftsmøte kl. 7 og flere lyttet til sangen og vidnesbyrdene. Kl. 8 fortsatte vi på «Kard.»

Søndag hadde vi et riktig vellykket friluftsmøte på en plass som heter Brisksletten. Det var samlet en masse mennesker i det vakre sommervær og det var kjent og godt å synge og vidne om Gud. Etter møte var det anledning til å få kjøpt kaffe og melk. Etter å ha spist fortsatte musikkvennene å synge og spille. En hel del mennesker fulgte med ut på et av de høieste punkter av fjellet rett over Svelvik og herfra hørd sangens toner klart ned til hele byen. Det var en vellykket

og god dag. Med dette gode minne, som det siste inntrykk av møtene i Svelvik, denne gang, kjenneman en underbar glede ved tanken på når alle de hellige skal evig samlet synge «Guds og Lammet's sang.»

G. I.

Til misjonær Esther Schroeder og barnas hjemreise er innkommet ved J. Toftner, Oslo:

O. Kygge, Oslo kr. 10, Pauline Østby, do. 50, en søster ved Kjeistorp, do. 10, fra sangkoret «Møllergt. 38, do. 25, venner Gulverket ved J. Hinsbraten 30, Henrik Andersen, Oslo 10, ved fru Sandoo, do. 70, venner Moosterhavn ved Storksen 40, søster Nordtvedt, Oslo 10, Anonymt, do. 10, Lydter Monsrud, do. 5, M. Johansen, do. 50, R. Solaas, Moosterhavn ved Storksen 40, søster do. 25, en barnemisjon, do. 25, Anonymt, do. 500, Haslum ved Horni 40,30. Janetie Bruu, Oslo 10, M., Oslo 30, venner Stavanger ved Ottesen 500, for mottatt ved A. Toftner kr. 327,70, og ved Furulund kr. 743, tilsammen kr. 2,099,00.

Et hjertelig takk for mottagne beløp. Herren har og skal fremdeles velsegnelse hver enkelt av givnerne. Herrens navn til ære. Amen

Som før nevnt i Misjons-Røsten nr. 7, burde midler for søster Schroeder og barnas hjemreise være innkommet før den 15. april, hvis de skulde komme før sommervarmen kom på. Kan nu med glede få lov og meddele at de er nå på veien. De forlot Shanghai 8. juni og vil ved Herrens hjelp være her i Oslo i første part av juli.

Som før nevnt har vi mottatt kr. 2099,00 og mangler enn omkring fire tusen kroner til dekning av beløpet, som vi har lånt og noen brødre har stillet sig som garantister. Vårt håp er å kunne få lånebeløpet tilbakebetalt snarest mulig. Derfor er inntrengende opprop til hver enkelt å gjøre hvad han maktet, efter Herrens vilje. Alt som mottas vil bli kvittert for i dette blad.

Der er lønn for eders arbeid i Herren. Luk. 6, 38.

Alt kvitteres med takk i Jesu navn. Nils Horni, Boks 15, Haslum. L. Furulund, Sagmoen, Eidsvoll Verk.

A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.

Misjonsbeløp.

Innk. ved br. Gustav Svennevik til Bernard Nilsen, Kina: Fra Svennevik kr. 35.

Til Inga Johnsen og Signe Pedersen: Fra venner i Kvinesdal kr. 10. Til do. fra Svennevik kr. 14, tilsammen kr. 65, hvorfor kvitteres med takk.

Broderhilsen
G. Iversen.

Innkomet til misjonshuset «Bethel» i Balsfjord fra Johannes Nakken, Laustad, Sunnmor ved H. Eilertsen kr. 5.

Hjertelig takk.
E. Mathisen.

Innk. til bedehuset i Balsfjord kr. 5.

G. Iversen.

HUSK BLADMISJONEN!

Hemmeligheten.

(Luk. 18, 31-43.)

Hvad var hemmeligheten ved de mange undergjerninger Jesus gjorde: Hvor var den skjulte kilde, kraftkilden av hvilken der utspang lægedom og guddommelig hjelp til alle nødlidende som kom til ham?

Mange andre hadde gjort undergjerninger; f. eks. profetene Elias og Elisa. Men hos Jesus var der noe særlig der likesom gikk en strøm av lægedom ut fra ham.

Her leser vi saledes om en blind, der roper efter ham: «Jesus, du Davids sønn, forbarm dig over mig!» Og der var ingen vaklen i hans spørsmål: «Hvad vil du jeg skal gjøre for dig?» Og da den blinde svarte: «Herre! at jeg må bli seende!» var der heller ingen vaklen i Jesu ord: «Bli seende! din tro har frelst dig.» Og svaret ventet ikke: Han blev straks seende.

Hvad var nu grunnen til at Jesus sådan helbredte alle, der kom til ham? Som det står i Matt. 8, 16: «Han helbredte alle de syke.»

Hvad var hemmeligheten? Han kan si: Han var Guds sønn. Denne nære forbindelse med Faderen vil naturligvis gjøre en forskjell på ham og alle andre. Han var i den aller nøieste forbindelse med livskilden, med lægedoms-kilden. Nådens kilde springer var i hans eget hjerte.

Men den egentlige hemmelighet var allikevel en annen. Vi hører om den her, hvor han begynner å tale med disiplene om det, som var midtpunktet i hele hans gjerning.

Alle de ting som var skrevet ved profetene, skulde fullbyrdes på Menneskesønnen — sa han. Det er hele Guds gjenløsningsplan der her er tale om. Vi finner det i alle den gamle pakts skrifter, når øiet først begynner å bli opplatt derfor. Det går igjennem hele Guds åpenbaring fra først til sist: at der skulde komme en tid hvor Herren selv vilde ta sig for å bringe menneskers sak i orden.

Du skal se du blir sjeleglad, da for du del i en himmelsk stad.

O syndet du skal for domstolen stå, da nyttet det ei å be Gud om å få tilgivelse for det du i livet har gjort, nei, da må du vandre i fortapiens bort.

Finn Hanssen, Sarpsborg.

Før og Nu.

En nyfrelst vidnesbyrd.

Jeg utrelst i byens gater gikk, en rest fra Herren som kall jeg fikk Den Herre Jesus banket på mitt hjerte for jeg var stemplet med syndens merke.

Jeg vandret i verden, og var ganske tom, Herren gav mig nåde, jeg vendte om. Nu synger jeg jublende sangenes sang. Med håp om å komme i himlen engang.

Nu stille jeg går gjennom kirkens dor, mitt hjerte er fylt som aldri før. Før vandret jeg der ute i vrirnen, men nu er mitt navn skrevet i himlen.

Nu er jeg salig, hvor delig det er, tenk på det store å ha Frelseren kjær. Om vi ei mange millioner eler, så har vi dog fått en himmelsk sester.

Tenk på festen som i himlen skal stå. Tenk på de klær vi av Jesus skal få.

O syndet ta kallet imot og bli frelst, kom og vær med i den himmelske fest.

Jeg ber dig nu, min kjære venn, fest ditt bilkk på Golgata hcc

Lette begynte å oplyses, da Jesus blev overgitt til hedningene tor å spottes, forhånset, bespottet, hustrykes — og til sist ihjelslas, dog tor å opstå på den tredje dag.

Men denne hemmelighet forstod disiplene ikke. «De tattet intet dera; dette ord var skjult for dem, og de forstod ikke det som blev sagt» — sterkere kan det vel ikke uttrykkes — at det var en hemmelighet som ikke ennu var åpenbåret for dem. Helt skjeddte dette først da Hellig Anden kom over dem på pinsedagen.

«Han tog våre skrupeligheter og bar våre sykdomme» — således uttrykkes evangelisten Matteus det (8, 17), da han forteller om at Jesus helbredte alle de syke.

Jesus bar hvad vi skulde ha båret — derfor kan han ta alle byrdene fra oss: Synd, skyld, sykdom, straff — det er hemmeligheten.

Den er åpenbåret for den kristne menighet. Vi leser det; vi vet det; Hellig Anden er utgydt. Men hvor der ikke er tro på Jesu stedfortredende frelsesgjerning, er hemmeligheten dog skjult. Og «tros vil ikke si, at ved siden av alt det annet, vi tror på og bygger på, tror vi også på Jesu lidelse og død for oss. Nei —

Hemmeligheten er den at alle har fullbragt et verk som til alle tider og for alle slekter er fullt ut nok. Intet skal stilles ved siden av det; intet kan foies til. «Min nåde er dig nok!» sa han selv.

Så la oss da tro ham og ham alene! Så åpenbares hemmeligheten. Så kan det atter komme til å skje, hvad der skjeddte fordem efter Jesu ord i Mark. 16, 17—18: «Disse tegn skal følge dem der tror —». Ikke at disse mennesker er mere enn andre; men: «I mitt navn skal de...» sier Jesus.

Verden lenges efter og bier på at hemmeligheten ved menigheten skal åpenbares på den.

man forstår forfatteren har gjort. Han har kjenskap til hvad han behandler.

Boken er på 104 sider og oversatt til Norsk ved sekretær Chr. Svensen i Norsk Søndagskoleunion, hvor den også fåes kjøpt. Den anbefales til alle barnearbeidere!

Stefan Trøber.

Stevne.

Søndag den 1. juli holdes stevne på Asheim bedehus, Hurum. Predikende brødre blir Nordquelen, Ingvaldsen og Gabrielsen.

For vennene

Hjalmar Olsen Sorli.

Vennestevne

på Trudvang, Jaren st. 8. juli. Alle velkommen.

Vennestevne

på Fjordang, V. Gran 1. juli. Alle velkommen.

Stevne

på Sætre i Hurum den 15. juli. Velkommen!

A. Abrehamson.

Fritt evangelisk vennestevne

avholdes på gården Volden ved Segelstein i Nordfold søndag den 24. juni (St. Hans) med velkomstmøte lørdag den 23. kl. 8 aften. Man melder sig til Nils Volden, Segelstein, via Bodo. Telegramadr. Fløkos.

For vennene

Henrik Eilertsen.

Vennestevne

holdes på «Håbet», Eidsvold Verk

Mote lørdag den 7. juli kl. 8.

Festiviteten

Mote søndag 8. juli kl. 11 og 5.

E. A. Nordquelle m. fl. taler.

Melk og kaffe på stedet.

Den som vil overnatte melder sig i god tid.

Alle velkommen.

For forsamlingen

M. Andersen,

Eidsvold Verk,

Bon St.

Stevner i Troms fylke.

Forsamlingen på «Bethel» Storsteinnes i Balsfjord innbyr til stevne søndag den første juli, med velkomstmøte lørdag den siste juni kl. 8 aften. De der tenker å besøke oss bedes velvilligst melde sig til undertegnede, helst i god tid.

Vennene på «Ebeneser» i Rossfjord avholder stevne søndag den 8de juli, med velkomstmøte lørdag kl. 8 aften. For innkvarterings skyld henvender man sig til Ingebrigt Eriksen Strømmen, Rossfjord.

På vennenes vegne

Henrik Eilertsen.

Vennestevne

holdes om Gud vil på Kistrand 15.—16. juli, hvortil vennene er hjertelig velkommen i Jesu navn.

Kristian Skipperud.

Vennestevne

Breivikbotn søndag og mandag 19.—20 august d. å.

For vennene

Nils Stien.

Opfylte profetier.

Egypten.

Profeten Ezeiel forutsa, om trent 500 år i forveien, mens Egypten var i sin blomstring, dens undergang. Es. 29: 12-15. 30: 10, 16. Profeten nevner særskilt noen byer som skulde ødelages, nemlig No eller Thiben, Nof eller Memfis og Ansu eller Heliopolis. Theben var engang øvre Egyptens hovedstad, beliggende ved Nilen. Homer sier om denne by, at den var omgitt av murer som var 24 fot, høie og hadde 100 porte og at den var en meget vakker by. Ar 84 f. Kr. eller omkring 500 år etter profetens forutsigelse blev Theben ødelagt av Ptolimæus Lathyrus. Memfis den eldste kjente hovedstad i nedre Egypten ligger også i ruiner. Om denne bys storhet vidner især pyramidene — kongegravene. Heliopolis i nedre Egypten, benevnt i bibelen On og Bet-Semes. Foruten et praktfullt soltempel hadde denne by en læreanstalt. Av denne bys storhet og glans finnes kun en 23 meter høi søile — obelisk. Det samme er tilfelle med alle Egyptens tidligere byer. De har i årtusener ligget i ruiner. Mens Egypten imidlertid skulde være et særskilt rike, skulde det ifølge profetien alltid stå under

fremmede fyrsters makt. Der skal ikke mere være noen fyrste fra Egyptens land. Esek. 30: 13. Ar 525 f. Kr. blev Egypten inntatt av Kambyses som gjorde landet til persisk provins. Ar 332 la Aleksander den store Egypten under gresk herredømme, og efter hans død blev det regjert av de greske ptolemæer, inntil år 31 f. Kr. Efter slaget ved Actium blev det romersk provins, som det vedblev å være inntil Araberne år 640 e. Kr. erobret det. Ar 1882 kom det under engelsk herredømme. Således har Egypten i full overensstemmelse med profetien i ca. 2000 år vært ringere enn andre kongeriker og ikke vært styrt av noen innfødt fyrste. Ruinene efter de i 2. Mos. 1: 11 omtalte forrådssteder for Faraos, Pitom og Ra'amses viser at disse nettop er opført av slik teglsten som var fremstillet av halm og ler, og som Moses nevner i forbindelse med folkets undertrykkelse. Historien og ikke minst den arkeologiske forskning med sine utgravninger av nevnte ruiner, vidner med bestemthet at bibelens profetier om Egypten med den største nøiaktighet er blitt oppfylt like til vår egen tid. G. W. A. N D E R S E N.

Lenge om å komme.

(Forts. fra 1. side)

øie og fordukkler alt annet. Det er Jesus selv stående deroppe på berget. Hans ansikt er forrevet av tornene, men allikevel preget av en skjønnhet, som langt overgår jordens, forklaret som det er av et vidunderlig lys. Øinene skuer lengselsfullt ut, som ser de mennesker nærved og langt, langt borte i det fjerne. Hans arm er utstrakt, hans finger peker fremover, du kan ikke undgå å se det store ujevne hull i håndflaten. Han sier: «Gå ut!» Stillingen, sårmerkene, de vidtskuende øine, den utstrakte finger, stemmen, alt uttrykker så avgjort: «Gå ut!»

Mens min tanke følger denne hånds og disse øines retning, treder et tilsvarende bilde frem for mig. Et hav av ansikter, hvis tall enu ingen har utregnet viser sig: jeg ser tryglende øine og fremstrakte hender. Fra det eldgamle Kina, fra våre blodsfrønder i India, fra Afrika, hvor sydens tjærekost likesom har gjort det sorteste ande sorte, fra det romersk-katolske Syd-Amerika, og fra øyene, ja, fra slumrens huler, fra utkantene og bergene i vårt hjemland, fra de nærmeste huser, kanskje fra grannen omkring hjørnet kommer de. De gnir deres øine og taler. Deres ynkelig tomme liv, deres i all deres taushet veltandede leper, deres pinefulle hunger, alt dette sier: «Du har vært lenge om å komme.»

Skal vi gå ut? Skal vi gå? Hvorledes skal vi best gå?

Ved å holde oss i så nær berøring med Jesus at hans varme, bankende hjerte bestandig slår mot vårt. Da vil det komme en ny renhet i vårt liv, mens vi går ut, uimotståelig drevet til våre medmennesker ved hans dragende makt. Og da skal det ut fra oss selv, fra vårt liv og vårt arbeid, utgå en overnaturlig kraft

til å nå inn til mennesker. Det er Jesus i oss, som når dem gjennom oss.

S. D. GORDON.

Offersinnet.

«En venn og jeg samtalte ved en anledning om misjonen og offerstanden.»

«Jeg har lenge ønsket å kunne gi et bidrag til kapell i Kina,» sa min venn tankefull. «Men inntekt og utgifter har gått så opjop, så det har nesten sett umulig ut. Nu har jeg i alle fall tenkt ut en plan.»

«La mig høre,» bad jeg interessert.

«Jo, jeg har tenkt å spare inn på sporvognreisene. Så ofte som jeg er tvungen til å reise burde det kunne bli en slant. Om jeg står op en time tidligere om morgenen går det nok bra.»

Min venn realiserte sin plan. Han bor utenfor byen og det var langt og besværlig vei til arbeidsplassen i hestregn og vinterkulde. Men han holdt ut og var «salig i sin gjerning.» På dette vis sparte han tyve kroner. Ikke sant, dette fortjener å kalles offer? Blir kapellet i Kina bygget av sådanne «offerstener», blir det sikkert til stor velsignelse — ikke minst for giverne.

Mån bruker si at «nøden er oppfinnsomhetens mor». Burde ikke nøden for en døende verden gjøre oss oppfinnsomme i å iallfall å frelse noen?

Vi har kanskje ikke de økonomiske midler som vi ønsker for å støtte og hjelpe Guds vidner. Men om vi helt overlater oss til Gud, skal han åpne muligheter og utveier til tjeneste og offer. Vårt hjerteforhold til Gud avgjør vår tjeneste og offer.

Moria berg, offerhoien, er en hellig plass, og heter alltid «berget der Herren lar sig se.» 1. Mos. 22: 14. Du og jeg lengter efter en ny åpenbarelse av Gud. Kan-

skje det er der han vil la sig se for oss?

Ines E.—n.

Der blev ikke funnet svik i hans munn.

Av G. St. I.

Det var Jesus det ord gjaldt. Sann — helt igjennem sann var han. Sann i forholdet til faderen; sann mot sig selv, og sann mot andre.

Slik skulde også vi være. Sanne i ord, og i vesen og ferd.

La aldri en usannhet komme over dine leber! Løgnen virker meget slemt tilbake på en selv, på ens eget indre sjeloliv. Den skader en også i rent borgerlig henseende. Og den er endelig en forferdelig synd mot ham, som aldri sa en usannhet, — ham vi skulde ligne.

Nu er det forhåpentlig så, at en direkte løgn innlæter et troende menneske sig aldri på. Men der er situasjoner, hvor de halve sannheter legger sig tilrette. En kommer i omstendigheter, hvor en undskyldning frembyr sig, en undskyldning som ligger på grensen av sannheten. Og undskyldningen gis en tveetydig form; for det gjelder å redde sig ut av en kjedelig knipe. — A, la oss vokte oss for disse halve sannheter! La oss huske, at en halv sannhet er ingen sannhet. Jesus sa aldri en halv sannhet. I hans munn var aldri svik.

Vær sann også i ditt vesen. A, dette er et ømt punkt, — ømt fordi det berører så mange. Det ligger nemlig så snublene nær å legge noe mer inn i sitt vesen og fremtrede enn det absolutt ekte, — litt mere bidhet, litt mere smil litt mere alvor, litt mere elskverdighet enn man virkelig eier; litt fingert kunnskap, litt lånt dannelselse, et par folder i ansiktet anlagt for anledningen o. s. v. Men det er «svik» dette. Forstillelse er alltid «svik». Jesus forstillet sig aldri.

La oss være som han — sanne også for oss selv. Vurder oss selv rett. La oss ikke innbilde oss å ha fått 10 talenter når vi bare har fått 2. Men undervurder heller ikke det pund du har. Enhver av oss har fått evner og anledninger til å være til glede og gagn for våre omgivelser; det skal vi ærlig erkjenne, og det pund skal vi benytte. Den falske beskjenhet er usannhet, «svik» en synd mot Gud og en flekk på kristenlivet.

Og så til sist: La oss være sanne overfor Gud. «Salig er den hvis overtredelser er forlatt o. s. v. og i hvis ånd der ikke er svik», sier David. Når så mange, som gjerne vil høre Gud til, kjenner sig gledestomme og har liten fred i sjelen kommer det meget ofte av, at de ikke er sanne overfor Gud. De fortier for ham enkelte synder — kanskje en enkelt skjodesynd. De kjenner ikke noen anger eller noe hat til denne synd; de har kanskje vanskelig ved å opgi den. Og så sier de ikke noe til Gud om den. De vil gjerne holde hjertet åpent for Gud, når de bare kan få holde lukket ett av de indre rum. Men det går ikke på den måte. «Herren har lyst til sannhet i innerste hjerte» står det i salme 51, 8. — Sannhet, åpenbart likeoverfor Gud må der være, ellers svinner freden fra hjertet. — Og hvorfor skulde vi ikke åpenbare alt for

Vennestevne

holdes søndag den 24. juni i Folkets Hus, Tofte i Hurum. Venner fra forsamlingen i Møllergt. 38, Oslo og muligens br. Nordquelle deltar.

Motene begynner formiddagen kl. 11. Alle hjertelig velkommen.

De frie venner. Tofte i Hurum.

Gud? Han vet allikevel alt om oss og våre skrøpeligheter. Og han har gitt et særskilt løfte for den ærlige. Han har lovet å være særlig «nær hos alle dem som kaller på ham i sannhet», (Salm. 145, 18). (B. K. bl.)

«Misjons-Røsten»s kommisjonærer

Göteborg, Sverige: J. O. Strøm. Askim: Henry Dahl. Aasheim, Hurum: Thorleif K. Amundsen. Arendal: K. Iversen. Bergen: Frk. Hansine Gjertsen. Breivikbotn: og på reiser: O. Gamst. Dal st., Eldsvoll: Baker T. Johnsen.

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordspr. 11, 24.

Kina.

F. O. SHRØDER: A. Toftner, Sofienbergt. 16, Oslo. STR. DORUM og KARLSEN: Janette Bruu, Weihaevangst. 10, Oslo.

HELGA LUNDEBY: Jul. O. Lind, Moss. RUTH PEDERSEN og ESTER HERUDSTIG: O. Ekorannes, Jarvelen 11, Lilleaker. JENS FJELD: K. Aarom, Ski st. OLGA SCHULT: Gerda Siveland, Rosenborgstg. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA: Torolf Andersen, Sorligt. 15, Oslo.

SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand st. M. PAULSEN og IDA LORENTSEN: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

TORKILD RASMUSSEN: Jul. O. Lind, Moss.

BERNHARD NILSEN: Nilsine Kristiansen, Sydnehaugen 13, Bergen.

GUNHILD GUNDERSEN: Leonore Johnsen, Brårvik pr. Staube.

ASTA THUEN: Edith Olsen, Solhelmsgt. 1 a, Bergen.

Argentina.

BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sonstebø, Otterholdt, Bø, Telemark.

Afrika.

INGRID LØKKEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schedstgd. 3 a, Oslo.

HILMA HERMANNSEN: Ole Krogstad, Soll, Rælingen.

MARGIT HARALDSEN: Henrik Johansen, Levenskloidsvel, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSSEN: Constance Nostdal, Solhelmsgt. 40, Bergen.

MARTHA KVALVAGNES: Anna Næsdal, Sydnessmug 6, Bergen.

Drammen: Postekspediter Einar Gulbrandsen. Fredrikstad: Hagemann Kristiansen, Kapellveien 8.

Haugesund: Bolette Alfsen. Hobøl: Hanna Rygge, Nygård. Jevnaker: Arne J. Brorson. Klstrand, Forsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennessland.

Mosterhamn: Chr. Størksen jr. Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Oslo: Karoline Christiansen, Solhelmsgt. 2., Charsten Blegberg, Konowstg. 21, III.

Rygge: Olav Gundersen, Huseby. Storsteinnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eilertsen.

Saltnes, Råde: Harald Skovly. Svelvik: Ragnvald Volden. Ski: Josef Dammen.

Sætre, Hurum: Gudrun Svensrud. Slemmestad: Joh. O. Johnsen.

Tofte, Hurum: M. Roås. Tjøme: P. Johansen, Mågerøy. Volda, Sunnmør: M. Stove.

V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger. Bladet kan bestilles og kontingenten betales til ovenstående.

Den Norske Kongomisjon.

A. B. M. CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

JENS GLITTENBERG: R. Løkingholm, Mosherhamn.

India.

ANNA JENSEN: Amalie Carlsen, V. Forsgrund.

DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestrømsveien 19, Drammen.

FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.

BORGHILD NORDLI: Dankert Jørgensen, Gunnar Bergs vei 36, Narvik.

HANS SVENDBERG: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.

ALFHILD HOLMEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schedstgd. 3 a, Oslo.

HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passebæk p. o. Sandsvær.

RAKEL EDVARDSEN: Hans Hansen, Brydelokken, Kongenberg.

B. og GUNHILD FINSTRØM: Fru Gudrun Bernsten, Kviteedd, Telemark.

Finnmark.

OSKAR GAMST, Breivikbotn. HENRIK EILERTSEN, «Betels», Storsteinnes, Balsfjord.

DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn. ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.

KRISTIAN SKIPPERUD, Klstrand, Forsangerfjord.

DORTHEA KLEM: Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Hjemmeverende misjonærer. TOMINE EVENSTAD: Vigeland, Sor Audnedal pr. Mandal.

DAGMAR ENGSTRØM: O. Ekorannes, Jarvelen 11, Lilleaker.

FEDER EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.

KROSTOFA BRUNDTLAND: Baneveien 35 b, Bergen.

«Glommens» trykkeri, Sarpsborg.